

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΑ ΧΡΥΣΟΡΥΧΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΟΡΡΑ

(Ο διάσημος 'Αμερικανός σκηνοθέτης Τ. Βάν Ντάυκ άφηγείται, στο κατωτέρω άρθρο του, μιά τραγική περιπέτειά του άνάμεσα στους τυχοδιώκτες τής 'Αλάσκας).

ΙΑ από τις πιο άνατριχιαστικές περιπέτειες τής ζωής μου ήταν εκείνη που μου συνέβη εδώ και δυό χρόνια στο Μεγάλο Βορρά, εκεί κάτω στο Γκούαν, στη χώρα τής παγωνιάς, του χρυσοϋ και του θανάτου.

Είχα φύγει από το Χόλλυγουντ, για να «γυρίσω» ένα φίλμ από τα λεγόμενα «νοτιοανατολικά» σχετικά με τη ζωή των 'Εσκιμώων, των Χρυσοθηρών και των κυνηγών γουναρικών εκεί έπάνω, μακριά από την 'Αλάσκα.

Τις περισσότερες φορές φτιάχναιε επί τόπου ένα πρόχειρο σενάριο, για να δώσουμε περισσότερα ενδιαφέρον στο φίλμ, του οποίου ή επιτυχία εξηράτο από την καλή έκλογή ενός πρωτοτύπου, ενός πρωτοφανούς διακόσμου. 'Όσο για τους κομπάρσους, τους διαλέγαμε πάντα μεταξύ των Ιθαγενών. Τά μαύρα δράματα κι' ή έρωτική κομωδία, δέν μάς ένδιέφεραν. 'Εμείς θέλαμε να παρουσιάσουμε τη ζωή που άνάφερα μ' όλο των τραγικό ρεαλισμό τής. Με άλλα λόγια,

τά φίλμ αυτά δέν ήταν τίποτε άλλο παρά ή όμη πραγματικότητας.

'Ο βοηθός μου και φίλος μου Τζών Πράις είχε εκείνη την εποχή μιά έξαιρτη ιδέα, που μ' ένθουσίασε. Μά όπως θά δητε, τα δραματικά περιστατικά του ταξιδιού μας, μάς άνάγκασαν να την έγκυαλείνουμε και να «γυρίσουμε» άργότερα ένα φίλμ δικής μου έμπειρίας, το «Κατά» που τόσο άρεσε στους συμπαιρωτές μου και στις άγγλοαμερικανικές χώρες.

'Ο Τζών Πράις λοιπόν μου είχε προτείνει να κινηματογραφήσουμε τη ζωή των Χρυσοθηρών και των Χρυσορύχων. Κι' έτσι, ύστερ' από ένα πολύμηνο ταξίδι, φτάσαμε στις χρυσόφορες εκτάσεις, πάνω από την 'Αλάσκα, προς το Ντάουσον Σίτυ. Κι' άμέσως, ό Τζών Πράις κι' έγώ, άρχισαμε τη δουλειά μας.

'Η χώρα ήταν γραφική και θά μπορούσαμε να «γυρίσουμε» όμορφα κομμάτια. Μά την άλήθεια, ό διάκοσμος ήταν σάν θεατρικός. Οι άσπροι και μαύροι βράχοι, το χρυσοφόρο έδαφος, το χιόνι, οι καταρράκτες που παρόσφραν κομμάτια πάγου και ξερά δέντρα, μιά πόλις πρόχειρη, από καταρρομιένες παράγκες, ένας ουρανός, μέ άσπρες, ροδίνες και κινυές άποχρώσεις, τα «κλάιμ» όπου οι χρυσορύχοι έτριβαν τις χρυσόφορες πέτρες κι' έπειτα έπλιναν το χόμα, για να ξεδιαιλέσουν το πολύτιμο μέταλλο, τα κατάφοτα μιά, όπου μεθοκοπούσαν κάθε λογής τυχοδιώκτες, τα έλευθρα μέ τα σκυλιά, οι κυνηγοί γουναρικών, οι Ιθαγενείς, μιγάδες 'Ευρωδόμενοι και οι 'Εσκιμώοι, τυλιγμένοι στα χοντρά τους δέρματα, όλα αυτά, φύσις και άνθρωποι, θά παρόσφραν με μιά έντεχνη έναλλαγή στο φίλμ μας, που θά σημειώσε διάφορο άλλο μεγάλη επιτυχία.

'Η δουλειά λοιπόν ήταν έξαντλητική κι' άτελείωτη. 'Εργαζόμαστε δυό μήνες, άκατάταστα και είχαμε φτιάξει το περισσότερο μέρος τής ταινιάς μας, μά έπρεπε να «γυρίσουμε» κι' άλλες σηνές, κι' άλλα έπεισόδια, κι' άλλα γραφικά τοπεία. Τέλος, ή δουλειά μας δέν ήθελε πειά ποιά λίγες μέρες ακόμα. Δέν ύπολειποντο ακόμα παρά καμμιά διακοσμοιά μέτρα από την ταινία μας. 'Ο Τζών Πράις είχε τότε μιά άλλη ιδέα, που μου φάνηκε στην άρχή ως μεγαλοφυής. Με δυό λόγια ό βοηθός μου μου πρότεινε να σκηνοθετήσουμε με μερικους κομπάρσους τη λεηλασία ενός «κλάιμ», ενός χρυσορυχείου. Αντή ή λεηλασία θά έδινε ένα δραματικό χαρακτήρα στο φίλμ μας που θά ένθουσίασε τους θεατάς. Κι' έτσι οι «μπήγνεμεν» του Σικάγου και τής Νέας 'Υόρκης θά έβλεπαν πόσο άγριο εινε αυτό 'Ελδοράδο, που παρουσιάζόταν από τις διηγήσεις, σάν μιά μαγευτική χώρα.

Θά έπρεπε βέβαια ν' άπορήσουμε αυτές τις επικίνδυνες σηνές, μά ό ένθουσιασμός μας ήταν τό-

σο μεγάλος, ώστε έφτιάξαμε άμέσως το σενάριο μιάς επιθέσεως τυχοδιωκτών έναντιόν ενός χρυσορυχείου. Τήν άλλη ήμερα λοιπόν με τη συγκατάθεση δυό χρυσορύχων και με τη βοήθεια καμμιά εικοσμοιά άνεργων και τυχοδιωκτών που τους μαζέψαμε από το πρώτο μιά, άρχισαμε το «γύρισμα».

> 'Ω, ειλικρινώς, δέν κράτησε πολύ! Καθένας από αυτούς τους τυχοδιώκτες κατάλαβε γρήγορα το ρόλο του. Μπορώ να πώ άδιστακτα πού τόν είχαν μέσα στο αίμα τους. 'Η ύποδείξεις μας τους ήσαν άρετές. Δέν παρουσιάσθηκε καμμιά άνάγκη δοκιμίων.

Κι' έτσι, ένω οι χρυσορύχοι δούλεψαν για να βγάλουν το πολύτιμο μέταλλο από τις πέτρες και με το χόμα, οι κομπάρσοι μου πέφσαν από το φάσμα του θρυλείου και με το πιστόλι στο χέρι ώρησαν κάτω από τα ύποστεια, όπου οι έργάτες έπλιναν το άκάθαρτο χρυσάφι.

«'Υρία» εύκολα αυτή την πρώτη σκηνή κι' ήμουν έτοιμος για το «γύρισμα» τής λεηλασίας του «κλάιμ» όταν άξαφνα συνέβη κάτι που δέν τό είχα προβλέψει. Οι κομπάρσοι μου, που ήσαν όλος σάς είπα τυχοδιώκτες και άνεργοι, ξεχούθησαν έξαλλοι κι' άρχισαν τις πιστολιές. Με τά μάτια τότε γουλομένα από τη φρόξη, είδε έναν χρυσορύχο να βγαίνει παραπατώντας και αλόφρωτος από μιά παράγκα. 'Ο δίστυκος αυτός έκανε μερικά βήματα κι' έπειτα σομιάσθηκε άναίσθητος πάνω στο χιόνι, ένω γύρω του τά σκυλιά ούφλιαζαν πένθημα, μπροστά αυτό το τραγικό θέαμα.

Οι τυχοδιώκτες μου είχαν πάρει το ρόλο τους στα σοβαρά, δηλαδή ήθελαν να λεηλατήσουν σ' άλήθεια το χρυσορυχείο. Μά οι σύντροφοι του σκοτωμένου ώρησαν άπ' όλες τις μεριές και τότε άρχισα μιά άληθινή μάχη με πολλούς τραυματίες. Τέλος, οι τυχοδιώκτες κατάλαβαν πώς είχαν χάσει το παιγνίδι και ύποχωρώντας σιγά-σιγά χάθηκαν μέσα στο πυκνό και χιονισμένο δάσος...

Οι σάκκοι μέ το κίτρινο μέταλλο ήσαν τότε σκορπισμένοι εδώ κι' εκεί και σέ πολλά μέρη ή χρυσόσκονη που είχε ξεχυθή από αυτούς ήταν κατατονωμένη. Στην άρχή πίστεψα ότι ή τραγική αυτή περιπέτεια είχε τελειώσει. Μά δέν ήξερα καλά τους παραένοους κι' άγαρρους νόμους των άνθρώπων που ζούσε στο Μεγάλο Βορρά. Σέ λίγο είδα να μέ περικυκλώνουν ένα σωρό άγριες μορφές μιγάδων. Οι έργάτες αυτοί μέ διάφορες έκφραστικές χειρονομίες προσπαθούσαν να μου δώσουν να καταλάβω ότι μέ θεωρούσαν ύπειθύνου του φόνου του συντόρφου τους.

— Δικαιοσύνη!... Δικαιοσύνη!... Φώναζαν μερικοί από αυτούς, σφίγγοντας τις γροθιές τους.

Ένας μάλιστα γιγαντόσωπος 'Ινδός μ' άρπάξε από τους ώμους, μέ τράντζε δυό τρείς φορές κι' έπειτα σιρλιαξε με μιά βραχιά και άγρια φωνή:

— 'Η ζωή πληρώνεται με ζωή!... Κι' έβγαλε το μαχαίρι του για να μ' έκαρφώσει. Μά οι σύντροφοί του τόν κράτησαν, γιατί μέ άπενουσμένα νοήματα τούς έλεγε πώς ήθελα να τούς μιλήσω.

Κι' άλήθεια, όσο μπορούσα πιά καθαρά, τους έξήγησα πώς έμεις ήμαστε άθωοι κι' ότι οι κομπάρσοι μάς είχαν ξελεγάσει. Είχαμε στηριχτή στην καλή πίστι τους. Δέν φανταζόμαστε ποτέ πώς θά σκότωναν ένα χρυσορύχο.

Οι δικασταί μας, για μιά στιγμή, πειραχτήκαν. Μά, όπως κι' άν ήταν, θά μάς δίκαζαν σύμφωνα με τους νόμους τους.

— 'Εστω, έκανε άξαφνα ένας από αυτούς, που φαινόταν ότι ήταν άρχηγός τους. Πιστεύουμε στις εξηγήσεις σας. Μά ένας σύντροφός μας σκοτώθηκε! Τι έγινε λοιπόν; Φόνος έξ άμελείας ή έσείς ήσαστε συνένοχος στη δολοφονία; Διαλέξτε. Πειλά κατηγορία θέλετε να σάς άταγγέλλουμε; Φόνου έξ άμελείας ή συνενοχή σέ δολοφονία;

Γιά μιά στιγμή τά έχασα και δέν ήξερα τι να άπαντήσω. Μά άκόμα μιά φορά μ' έβωσε το ένστικτό μου. Λίγως να καταλαβάνουν τι συνέπειες μπορούσαν να

Τύποι άνδρών και γυναικών 'Εσκιμώων.

('Η συνέχεια εις την σελίδα 1923)

Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΡΟΖΕΤΤΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1901)

ώραιο, όταν βγαίνει κανείς στη σκηνή, να βλέπει όλα τα λογριών καρφωμένα άπάνω του και τούς συναβέλους και να σκάζουν από τη λύσσα τους. Τό σουβέ δεν εινε πάντα πληκτικιά... Η σαμπάνια γεμίζει από ανάλαφρο χρυσάρι τὰ ποτήρια... Έπειτα, σπαράζουν τὸ τραπέζι σὲ μιὰ γωνιά και χορεύουν ὑπὸ τοὺς ἤχους τοῦ πιάνου. Ὡστε ἡ Ροζέττα δὲν θὰ σουπάρη, δὲν θὰ χορέψῃ πειά; Ἀνασηκωνοντας τὸ βελάκι της, κυττάζει τὸ μικρὸ ρεβόλβερ, ποὺ ἴλαμπε στὰ χέρια της. Εινε πολὺ χλωμῆ... Φοβάται. Αὐτὸ ποὺ πρόκειται νὰ κάνει, τὴν τρομάζει. Ὅθὰ φέρῃ πολὺ πόνο αὐτὴ ἡ σφαίρα ποὺ τρυπάει τὴ σάρκα... Τρέμει, θέλει νὰ παρατήσῃ τὸ δπλο της... Μὰ ὄχι, ξαφνικά τὸ σφίγγει δυνατὰ στὰ χέρια της! Δὲν μπορεί πειά νὰ ζήσει, ἀφοῦ ὁ ἀγαπημένος της τὴν ἀπάτησε και τὴν παράτησε. Μήπως ἔχει αὐτὴ λιγώτερο θάρρος ἀπὸ τὸσες και τὸσες γυναίκες ποὺ αὐτοκτονοῦν; Ὅθὰ δείξῃ σὲ λίγο πὼς εινε δυνατῆ... Τὸ ἀποφασίζει, θὰ πεθάνῃ!...

Ἐνα μόνο πράγμα τὴν ἀνησυχεῖ. Δὲν ἔχει χρησιμοποιήσει ποτὲ τὸν ρεβόλβερ. Ἀν τραβῆξῃ ἀσχημα και πληγωθεῖ μόνο; Σκέπτεται λοιπὸν ὅτι μπορεί νὰ κάνει μιὰ δοκιμὴ γιὰ νὰ μάθῃ. Και σκοπεύει ὅσο μπορεί πὺδ καλά, τὸν κορμὸ μιᾶς βαλκαντιδῆς, λίγο μακριά, ἀνάμεσα στὸς ψηλοὺς θάμνους, πᾶξει τὴ στανδάλη, πολὺ ἀργά, και πυροβολεῖ!

Μιὰ κραυγὴ! Μιὰ τρομερὴ κραυγὴ ἀκούεται!

Ἡ Ροζέττα πλήγωσε ἡ σκότιος κάποιον κεί, πίσω ἀπ' τοὺς θάμνους.

Ὁρμαίε ἀμέσως, ψάχνει και στέκεται, κατάπληκτη ἀπὸ φρίκη. Ἐνας νέος ποὺ δὲν εὐν ἔξερε—πολὺ νέος, γοητευτικός, καλοντυμένος—κοίτηκε ἀπάνω στὰ σπασμένα κλαδιά, ἀκίνητος, μὲ τὰ μάτια διεσταλμένα, μὲ τὸ ἔνα του χερί ἐπάνω στὴ καρδιά.

Εινε νεκρός!

— Βοήθεια! Βοήθεια! φωνάζει ἡ Ροζέττα.

Και συγχρόνως πᾶει, ἔρχεται, δὲν ἔξερε τί νὰ κάνει, γυρίζει σὰν τρελλή, ξεσπάει σὲ λυγμούς, θέλει νὰ συγκρατηθῇ, ἐπάνω στὰ δέντρα και περὶε λιποθύμη ἀπάνω στὸ νέο ποὺ σκότιωσε, νομίζοντας πὼς θὰ πεθάνῃ κ' αὐτῆ... Μὰ ὅτῃν λιποθυμία της, ὅσος ὁ ἔνας ἔβαν ἔβαν γεμάτο δνερα, τὴς φαίνεται πὼς νοιώθει νὰ κτυπᾷ ἡ καρδιά τοῦ θύματος της δυνατῆ, ὅτι τὰ πρῶτα του τὴν σφίγγουν ἐρωτικὰ και ὅτι δὺδ χεῖλη, καθώς τὸ φιλάει τρυφερά, τὴς ψιθυρίζουν:

— Ἡ σφαίρα ἔσπασε ἔνα κλαδί πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου! Τρόμαξα, μισολιποθύμησα... Μὰ δὲν πέθανα καθόλου και... εἶσαι πολὺ ὠραία!

IV

Μιὰ ὦρα κατόπιν, οἱ δὺδ νέοι ἔβγαιναν ἀπὸ τὸ σῦδεντρο γιὰ νὰ πᾶνε νὰ γευματίσουν μαζί σ' ἔνα ἐξοχικὸ μεζωράν. Ἡ Ροζέττα οὔτε συλλογίσταν τώρα νὰ ψάξῃ νὰ βρῇ τὸ ρεβόλβερ της. Εινε πᾶσι ἀνάμεσα στὰ χόρτα, γεμάτο μὲ πέντε σφαίρες... Κάποιος θὰ τὸ βρῇ χωρίς ἄλλο, κάποια μέρα. Ἐνας διαβάτης ποὺ δὲν θὰ συλλογίζεται νὰ πεθάνῃ, γεμάτος ἐλπίδες, χαρούμενος. Ποιὸς; ἔξερε ὁμοσ... Βλέποντας τὸ ρεβόλβερ, ἴσως νὰ γίνῃ σκεπτικός και νὰ συλλογιστῇ τὴ ματαιότητα τῆς ζωῆς και τοῦ ἔρωτος. Και νὰ φρενῆψῃ καμμιὰ σφαίρα στὸ μυαλό του... Ἀ, ὄχι, ὄχι, ἡ Ροζέττα θὰ πᾶί μιὰ ἀπὸ αὐτὴς τῆς ἡμέρας νὰ πάρῃ τὸ περισσότερο και νὰ τὸ πετάξῃ στὸ Σηκουάνα...

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΑ ΧΡΥΣΟΡΥΧΕΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΟΡΡΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1898)

εἶχαν αὐτὴς ἡ δὺδ κατηγορίες και πειά ἦταν ἡ διαφορὰ τους ἀπάντησα σὰν αὐτόματο, γιατί ἤξερα ὅτι τόσο ἐγὼ ὅσο κ' ὁ βοηθός μου παίζαμε τὸ κεφάλι μας. Ἀπάντησα λοιπὸν σταθερὰ, κυττάζοντας στὰ μάτια τοὺς δικαστὰς μας:

— Φόνος ἐξ ἀμελείας!...

— Πολὺ καλά! Ἐκανε ὁ ἀρχηγὸς τὸν χρυσορυχὸν. Παιζατε τὴν τῆχ σου...

Κ' ἔχωσε στὴ ζώνη του τὸ περισσότερο του.

— Ἀπόψε, μᾶς εἶπε κατόπιν, θὰ σᾶς βάλουμε σὲ μιὰ πιρόγγα, μαζί μὲ τὰ μηχανήματα σας, τὰ ὅπλα σας και μὲ τρόφιμα γιὰ δὺδ ἡμέρες και θὰ σᾶς ἀφήσουμε νὰ σᾶς παρασύρῃ τὸ ρεῦμα. Ὁ Θεὸς κατόπιν ἂς κάνει κατὰ τὸ θέλημά του. Αὐτὰ εἶπε ἡ δικαιοσύνη τοῦ Μεγάλου Βορρά!...

Ἐστερὸ ἀπὸ πέντε ἡμέρες, μιὰ φυλὴ Ἑσκιμῶν μᾶς περιουελέε, μισοπεθαμένους ἀπὸ τὴν πείνα και μᾶς φιλοξένησε στὴ κατασκήνωσή της. Ἐκεῖ πέρα τότε, ἔστερὸ ἀπὸ λίγο καιρὸ «γυριστὸς» τὸ «Καγιάν», ἔνα ἀπὸ τὰ πιὸ ἐπιτυχημένα φιλμὶ τῆς τελευταίας πενταετίας, ἀφοῦ βέβαια κάλσα πρῶτα ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ τοὺς ἀπαραίτητους συνεργάτες του.

T. BAN NTA-Y-K

Ο ΔΙΑΒΟΛΟΓΙΑΤΡΟΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1910)

ὀλόκληροτὸ ποσὸν τοῦ τρομεροῦ δηλητηριοῦ!... Τὴν ἐπομένῃ τὸ πρωτῆ, ἡ κυρία Πέκ βρίζεται νεκρῆ, στὸ κρεββάτι της. Ὅ τὰ ἀνοικτὰ παράθυρα ἔχουν σκορπίσει ἐντελὸς τὴν ὕπαιτη μρωδιά τοῦ αἵματος... Κ' ὁ ἀρῶστοςτος δόκτωρ Οὐλίμω Πόρτερ, ἀστυατρός, πιστοποιεῖ: Ὅτι ὁ θάνατος τῆς κυρίας Πέκ ὀφείλεται σὲ... συγκοπή τῆς καρδιάς!...

Τρεῖς μῆνες ἀργότερα. Στὴ Νέα Ὑόρκη πειά...

Μεσάνυχτα περασμένα... Ἡ ἴδια σκιά μὲ τὸ μαγιώ, γλυστράει ἔξω ἀπ' τὸν κοιτώνα τοῦ ξεγούος Οὐαίτ και τρυπώνει ἀδόρυβα στὸν κοιτώνα τοῦ κυρίου Πέκου Πέκου... Ὁ κακοῦργος γαμπρὸς ἐτοιμάζεται νὰ στειλῇ και τὸν πεθερὸ του ἐκεί ποὺ ἔσπειλε—τρεῖς μῆνες πρὶν—και τὴν ἀτυχὴ πεθερὰ!... Ἰσχυρῆς ἰδιοσυγκρασίας ὁμοσ ὁ πεθερὸς, δὲν νεκρωτεται τελείως ἀπ' τὸν αἵθερα... Ἐτα τὸ τιμπρημα τῆς βελόνας, τὸν νινάξει ὀρθῶ!... Ἀργία πάλι ἐπακολουθεῖ, μεταξὺ θύματος και δολοφόνου... Ἀναστατώνεται τὸ σπιτῆ. Τρέχουν οἱ ὀπηρετές... Συλλαμβάνεται ὁ σατανικός δόκτωρ, ἐνὸς ἡ δυστυχισμένη γυναῖκα του—ἐξέλλη ἀπ' τὴ φριχτὴ ἀποκάλυψη—λιποθυμεῖ!

Ἄλλὰ, τὸ δηλητήριο εἶχε προλάβει νὰ ζυθῇ στὸ στομάχι τοῦ κυρίου Πέκου... Ἡ πάλι ἐπιτάχυνε τὴν ἐνέργειά του... Κ' ὅταν ἀρχισαν ἡ πρῶτες ἰατρικὲς βοήθειες, ἦταν ἀργά πειά: Τὸ θῆμα εἶχε ξεψυχήσει μὲ φριχτοὺς πόνους!...

Κατάδικος σὲ θάνατο τώρα ὁ νεαρὸς ἐπιστήμων, συντροφεύεται ἀπ' τὸν ἀββά τὸν φυλακὸν και μεδίε ἀπ' τὸ ἀλκοόλ, σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία του ἐπιθυμία... Και λίγες ὥρες ἀργότερα, ὅταν πειά ἡ δικαιοσύνη ἔχει ἐκτελέσει τὸ καθήκον της, ὁ ἰατρός τὸν φυλακὸν δόκτωρ Ἄμος Σκονάρτ, λέει στοὺς δημοσιογράφους:

— Τριακόσιους κακοῦργους ἔχω δῆ, ὡς τώρα, νὰ ἐξυλεονοῦν τὰ ἐγκλήματα τους ἀπάνω στὴν ἡλεκτρικὴ καρέκλα!... Ἄλλὰ τὸν κυνηγὸ και τὴν ψυχικὴ ἀναισθησία τοῦ Οὐαίτ δὲν τὴν παρατήρησα σὲ κανέναν ἄλλον!... Ἀστυειούταν διαρκὸς μὲ τὸν ἀββά. Ἐπινε ἀλκοόλ, γελούσε, ἔκανε καλαμποῦρα διαρκῶς!... Οὔτε φόβος μοῦδαίε τὴν ψυχὴ του, οὔτε τύψις συνειδήσεως, οὔτε στενοχωρία!... Ἀσφαλῶς μὲ πιὸ ἄνεσι και μὲ περισσότερο κέφι κάθησε στὴ «μοιραία καρέκλα τὸν θάνατος», παρὰ μὲ ὅσο καθόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα κοσμικὸ σαλονιοῦ!... Ἀ ν ὄ ρ ω π ο ς, λοιπὸν, ἦταν αὐτός, ὁ διακεκριμένος ἐπιστήμων και νεαρὸς σοφός, ἡ Σ α τ α ν ᾶς μὲ τὰ ὅλα του!...

ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΣΑ...

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1907)

• Τί συνέβαινε λοιπὸν;

• Μὲ λαχονιασμένη φωνὴ μᾶς ἀνήγγειλε ὅτι μερικὸι χωροφύλακες ἦσαν κάτω, ἀναζητῶντας ἔνα δραπετὴ τοῦ φρενοκομοῦ ποὺ εἶχε καταφύγει στὴ βίλλα μου...

• Κ' ὁ δραπετὴς αὐτός ἦταν ὁ πολυαγαπημένος μου.

• Ναι, αὐτὸς ποὺ μ' ἔκανε νὰ γνωρίσω τὸν ἀληθινὸ, τὸν τέλειο, τὸν ἀπόλυτο ἔρωτα, ὁ τρυφερός και βίαιος ἔραστής, ὁ ἀπλοικός και μεγαλοπρεπής, ὁ ἔραστής, ὁ γενναῖος και ἡλιόλυπος και ἀφοσιωμένος μέχρι θανάτου, ὁ τέλειος ἔραστής—ὁ μόνος ἔραστής, ὁ ἀξίος αὐτοῦ τοῦ ὀνόματος, και ὁ μόνος, ἀλλομόνο!— ἦταν ἔνας τρελλός, δραπετῆς τοῦ φρενοκομοῦ!

Ὁ δυστυχισμένος εἶχε τρελλαθῇ γιατί εἶχε δῆ τὴ μητέρα του και τὸν πατέρα του νὰ καρατομοῦνται, ἐπειδὴ ἦσαν αὐτὶ κοί και στάθηκαν ἀφοσιωμένοι, ὡς τὸ τέλος, στὸ βίαιον του

CATULLE MENDES

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΗΣ ΑΜΦΙΒΟΛΙΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1919)

ὀλοένα και πιὸ ἀφοσιωμένος. Ὅλοκληρο αὐτὸ τὸ χρονο ποὺ νοιώθω τὴ σπάνια αὐτὴ εὐτυχία νᾶχω κοντὰ μου μιὰ πιστὴ και θερμὴ φίλη κ' ἔνα ἀφοσιωμένο φίλο, ὅλον αὐτὸ τὸ χρονο, πεθαίνω ἀσπίσσο σὲ κάθε στιγμὴ, ἀπὸ ζήλεια και λύσσα! Γιατί ἡ τρομερὴ σκηνὴ, στὴν ὁποία δὲν πιστεῖω, στὴν ὁποία δὲν θέλω νὰ πιστεῖω, βρισκατε ἀδιάκοπα μπροστὰ στὸ μάτι μου. Κάθε φιλμὴ τῆς Μισελίνας μοῦ θυμίζει τὰ δικὰ τους φιλμὰ στὴν πολυθρόνα. Καί, κάθε φορὰ ποὺ ὁ Ζωρζ μοῦ δίνει τὸ χερί του, θυμιάμαι ὅτι μ' αὐτὸ τὸ χερί, ἀγκάλιαζε τὴ Μισελίνα. Δὲν εἶν' ἀλήθεια! Δὲν εἶν' ἀλήθεια! Μοῦρτατε νὰ πᾶσω στὰ γόνατα τους, νὰ τοὺς τὰ πιὸ ὅλα και νὰ τοὺς ζήτησω συγγνώμην. Μὴ ἂν εἶνε ἀλήθεια!...

...Ὡ! τί φριχτὴ που εἶνε ἡ θέσι μου! Νὰ μὴ μπορῶ οὔτε νὰ τοὺς ἀγαπήσω, οὔτε νὰ τοὺς μισήσω!

...Καταλαβαίνεις τώρα ὅτι ὅλα τὰ μαρτύρια τῆς κολάσεως εἶνε χάρια μπρὸς στὸ δικὰ μου;

M. ΝΤΕΚΩΜΠΡΑ